

Første Viceformand (Høgskbro): Det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds har begjært Ordet for tredje Gang. Under Forudtæning af Thingets Samtykke (Opfold) giver jeg det ærede Medlem Ordet.

Mourad: Jeg tilstaar, at denne Lov og de Love, som kommer efter den, væsentlig have tabt deres Interesse for mig, efter at jeg har hørt den høitærede Finantsministers Erklæring; thi det er jo givet, at der Intet vil komme ud af denne Forhandling, naar han holder fast paa fuldstændig Kompensation og derved kommer i Strid med, hvad dette Thing har vedtaget ikke een Gang, men mangfoldige Gange. Det havde egentlig været mere tidsbeparende, om Finantsministeren slet ikke var kommet med noget Lovforslag, da han dog iforveien kjendte dette Things Opfattelse i saa Henseende. Jeg vil give Finantsministeren fuldstændig Ret i, at jeg ikke har fremført noget Nytt. Det er undertiden faldet mig ind at tro, at en eller anden Tanke, som jeg fremsatte, var ny, at det var min egen Tanke, men naar jeg saa har læst i de gamle Forfattere, saa har jeg næsten altid der fundet en lignende Tanke. Jeg er nu kommen til det Resultat, at jeg ikke har havt en eneste ny Tanke, og den Bebreidelse, at mine Uttringer om denne Lov ikke vare nye, har derfor ikke berørt mig videre stærkt. Nei, mine Uttringer vare aldeles ikke nye. Den høitærede Finantsminister hørte dem under denne Lovs Behandling i det andet Thing forrige Aar, hvor et af Landstingets mest udmærkede Medlemmer gjorde ham opmærksom paa Begrænsningen af hans Ret til Kompensation. Men det hænder undertiden, at man ved at isøre en Tanke andre Klæder maasse kan gjøre noget Indtryk. Jeg hengav mig til det Haab, at jeg muligen kunde have gjort et saadant Indtryk paa den høitærede Finantsminister; jeg glædede mig derover og ansaa allerede Seiren for halvt vunden, da han ikke svarede strax, men vilde sive derpaa. Mit Haab i denne Henseende er imidlertid blevet stuet. Det være mig tilladt, for at gjøre min Opfattelse af denne Sag saa simpel og let tilgængelig for Alle som muligt, at bruge et Exempel. Lad f. Ex. En udstedt et Dokument, saalydende: „Jeg Jens Sørensen tilstaar en aarlig Opdragelseshjælp, stor 500 Kr., til Søren Jensens Børn“, og han siger deri: „Jeg tilstaar herved, at jeg har forpligtet mig til som en Opdragelseshjælp til Søren Jensens Børn at udbetale ham 500 Kr. aarlig“. Nu gaa Aarene, nogle af Søren Jensens Børn dø, Andre blive gifte, Allesammen blive de voksne. Saa siger Sørensen til ham: „Nu vil jeg ikke betale dig

de 500 Kr. mere, nu ere dine Børn opdragne“. Derpaa siger Søren Jensen: „Ja men hør, veed du hvad; det kan jo være, at jeg faar Børn, det tænker jeg vist, jeg faar“. Saa svarer den Anden: „Saa kan vi dog midlertidig standse med Betalingen. Skulde du faae Børn, saa kunne vi jo begynde med at betale igjen“. Derpaa siger han: „Jeg skal sige dig Noget. Der staar ikke i dette Dokument, at den Hjælp paa 500 Kr. skal opføre; der staar slet ikke opstillet nogen Betingelse; det er egentlig kun en ganske uvæsentlig Ting, at der staar „som Opdragelseshjælp til mine Børn“, jeg kan bruge de Penge til mange andre Ting. Du kan selv se, at jeg trænger høilig til en Frakke, og min Kone trænger til et Shawl; der er saa mange Reformer, jeg har tænkt paa at gennemføre, saa jeg kan virkelig ikke undvære de 500 Kr.“ Den Dom, som den høitærede Finantsminister vil fælde over et saadant Svar af Hr. Søren Jensen, den Dom vil jeg bede ham fælde over sig selv, naar han vil fastholde Krigsskatten, efterat Diemedet, hvorfor denne Stat blev indført, forlængst er forsvundet, er opfyldt, og han vil fastholde en Krigsskat, efterat der ikke længere er Spor af Tale om nogen ved Krigen foranlediget Byrde. Jeg er overbevist om, at den høitærede Finantsminister i sin Fremgangsmaade altid er overbevist om, at han har fuldkommen Ret; men for mig stiller det sig ikke saaledes, som om han har Ret. Det er et aldeles nyt Regjeringsprincip, det med Kompensation. Det er muligt, tilstaar jeg, at denne Kompensation kan fremkomme andre Steder; men at fordre Kompensation for en aldeles exceptionel Stat, der er bevilget i Anledning af Krigen, det tror jeg, er aldeles uheldigt. At hele den materielle Udvikling skulde strande paa, at man ikke giver efter for en saadan Fordring, kan jeg kun beklage. Den høitærede Finantsminister bemærkede, at undertiden anvendtes Statens Penge paa en høist frugtbringende Maade, og at de paa den Maade kom Samfundet mere til Gode, end ved den Maade, hvorpaa Private anvendte Penge. Det har jeg ikke bestridt Rigtigheden af. Men Spørgsmaalet er, naar Staten har saa mange Penge, den ikke har Brug for, om det saa ikke er bedre, at de blive i Borgernes Lomme. Jeg vilde ønske, at den høitærede Finantsminister vilde have noget mere Tillid til, at hvis han kan overbevise Lovgivningsmagten om Nyttens af Reformer, saa vil nok de Penge staffles til Veie, som ere fornødne; de ville nok komme. Jeg skal ikke komme ind paa de mange forskjellige Udtalelser her, og hvorefter min Opfattelse er meget urigtig. Man mindes derved om den ærede Folkethings-